

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/57/2024
Identifikačné číslo spisu:	1421010315
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Krč-Šebera
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1421010315.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Martiny Zelenákovéj a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného P. B. a spol. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 22. júla 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného B. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2023, sp. zn. 3To/40/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. Z. odmieta.

Odôvodnenie

V poradí druhým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej tiež „okresný súd“) zo 07. februára 2023, sp. zn. 3T/66/2021 pri uznaní viny obvineného P. B. v skutku v bode 1) z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, v poradí prvým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo 17. júna 2022, sp. zn. 3T/66/2021, boli v bode 2) obvinený P. B. (ďalej tiež „obvinený v 1. rade“), obvinený B. Z. (ďalej tiež „obvinený v 2. rade“, resp. „dovolateľ“) a obvinený V. Y. (ďalej tiež „obvinený v 3. rade“) uznaný za vinných zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

-obžalovaný P. B., obžalovaný V. Y. a obžalovaný B. Z. po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 25.06.2021 v čase cca od 01.00 hod. do 02.00 hod. na Q. ul. v O., vylákali poškodeného Y. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, O. do motorového vozidla Škoda Octavia čiernej farby, nezistenej značky spôsobom, že ho prostredníctvom aplikácie Messenger nakontaktoval obžalovaný P. B., ktorý mu sľúbil, že zabezpečí jeho odvoz domov, s čím poškodený súhlasil a potom čo poškodený nastúpil do motorového vozidla, v ktorom sedeli všetci traja obžalovaní, mu obžalovaný P. B. povedal, aby mu dal kabelku, ktorú mal prevesenú cez rameno, čo poškodený neurobil, na to mu obžalovaný B. Z. a obžalovaný V. Y. zopakovali, aby im dal kabelku, pričom keď im ju poškodený odmietol dať, tak ho obžalovaný B. Z. najmenej jedenkrát uderel rukou do oblasti hlavy a následne obžalovaný V. Y. vystúpil z motorového vozidla a uderel poškodeného cez otvorené zadné okno, pričom sa následne B. Z. podarilo

zmocniť jeho kabelky a z kabelky vybral hotovosť vo výške 400,- Eur, občiansky preukaz na meno poškodeného, zdravotný preukaz na meno poškodeného, pričom následne P. B. kričal na poškodeného, aby im dal zlatý náramok, ktorý mal poškodený na ruke, avšak poškodenému sa podarilo otvoriť dvere a z vozidla vystúpiť, čím obžalovaní V. Y., B. Z. a P. B. spôsobili poškodenému Y. D. takýmto konaním škodu v celkovej výške 400,- Eur.

Okresný súd za to uložil obvinenému P. B. podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. k), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Obvinenému B. Z. okresný súd za to uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 5 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Súčasne mu okresný súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obvinenému V. Y. okresný súd uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Súčasne mu podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil ochranné protitoxikomanické a psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Okresný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodenú I. O., a.s. s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podali obvinení P. B., B. Z. a V. Y. odvolania, na podklade ktorých Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 25. mája 2023, sp. zn. 3To/40/2023, zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a sám uznal obvinených P. B., B. Z. za vinných z prečinu krádeže v spolupáchateľstve podľa § 20, § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a obvineného V. Y. z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustili na tom skutkovom základe, že:

-po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 25.06.2021 v čase cca od 01.00 hod. do 02.00 hod. na Q. ul. v O., vylákali poškodeného Y. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, O. do motorového vozidla Škoda Octavia čiernej farby, nezistenej značky tým spôsobom, že ho prostredníctvom aplikácie Messenger nakontaktoval obžalovaný P. B., ktorý mu sľúbil, že zabezpečí jeho odvoz domov, s čím poškodený súhlasil a potom čo poškodený nastúpil do motorového vozidla, v ktorom sedeli všetci traja obžalovaní, mu obžalovaný P. B. povedal, aby mu dal kabelku, ktorú mal prevesenú cez rameno, čo poškodený neurobil, na to mu obžalovaní B. Z. a V. Y. zopakovali, aby im dal kabelku, pričom keď im ju poškodený odmietol dať, tak mu ju obžalovaný B. Z. strhol, čím sa obžalovanému B. Z. podarilo zmocniť jeho kabelky a z kabelky vybral hotovosť minimálne vo výške 200,- Eur, následne ho obžalovaný B. Z. počas toho, ako poškodený hľadal svoj mobilný telefón, udrel do oblasti hlavy a obžalovaný P. B. kričal na obžalovaného B. Z., aby mu zobral aj zlatý náramok, ktorý mal poškodený na ruke, k čomu však nedošlo, pričom poškodenému sa podarilo otvoriť dvere a z vozidla vystúpiť, kedy dostal od obžalovaného V. Y. facku, čím bola poškodenému Y. D. takýmto konaním spôsobená škoda minimálne vo výške 200,- Eur,

pričom obžalovaný P. B. bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I z 05. júna 2020, sp. zn. 6T/1/2018, právoplatným 18. augusta 2020 uznaný za vinného z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1 písm. a), b), g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom od 01. augusta 2019 a obžalovaný B. Z. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 20. februára 2020, sp.

zn. 6T/22/2017, právoplatným 20. februára 2020 uznaný za vinného z prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom od 01. augusta 2019 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I z 03. mája 2021, sp. zn. 4T/3/2021, právoplatným dňa 18. mája 2021 uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Za to a za skutok uvedený v bode 1) kvalifikovaný ako prečin neoprávneného vyrobenia a použitia platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1, ods. 2 Trestného, za ktorý bol obvinený P. B. uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo 17. júna 2022, sp. zn. 3T/66/2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2022, sp. zn. 3To/96/2022, uložil krajský súd obvinenému P. B. podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. k), § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého ho krajský súd zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obvinenému B. Z. krajský súd uložil podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody ho krajský súd zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obvinenému V. Y. uložil krajský súd podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Krajský súd ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil ochranné protitoxikomanické a psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd odkázal poškodenú I. O., a.s. s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený v 2. rade prostredníctvom obhajcu JUDr. Vendelína Benkóczyho vo svoj prospech dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že malo byť zásadne porušené právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) a dovolaním napadnutý rozsudok má byť založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo použítí iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku).

Obvinený v 2. rade úvodom svojho dovolania poukázal na predchádzajúci priebeh trestného konania a osobitne na skutočnosť, že v priebehu konania pred súdom sa zmenila právna kvalifikácia skutku mu kladeného za vinu, keď okresný súd jemu za vinu kladené konanie posúdil ako zločin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona a krajský súd ako prečin krádeže v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. S poukazom na uvedenú zmenu právnej kvalifikácie, krajskému súdu s poukazom na § 241 ods. 2 Trestného poriadku vytkol, že so zmenou právnej kvalifikácie v jeho prospech ho „bez meškania neoboznámil“, a nedal mu možnosť sa k zmene právnej kvalifikácie vyjadriť. Na podklade tejto argumentácie bol podľa jeho názoru rozsudok krajského súdu prekvapivý. Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, obvinený v 2. rade vyvodzuje z toho, že v prípade, ak by jeho konanie už v obžalobe prokurátora bolo posúdené ako prečin krádeže, tak by bol na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, čo by podľa jeho názoru zakladalo poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznanie a úprimné oľutovanie trestného činu). Je toho názoru, že jeho námietky sú smerované „rýdzo“ k právnym pochybeniam napadnutého rozsudku krajského súdu.

Obvinený v 2. rade z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že bol porušený zákon v jeho neprospech, zrušil rozsudok krajského súdu, zrušil aj ďalšie rozhodnutia

obsahovo na zrušované rozhodnutie nadväzujúce a krajskému súdu prikázal, aby trestnú vec obvineného v 2. rade znovu prerokoval a rozhodol. Súčasne navrhol, aby dovolací súd odložil alebo prerušil jeho výkon trestu odňatia slobody až do rozhodnutia o jeho dovolaní.

K dovolaniu obvineného v 2. rade sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno konštatovať len v prípade zásadného porušenia práva obvineného na obhajobu. S ohľadom na osobu obvineného v 2. rade, ktorý má 17 záznamov v odpise z registra trestov možno konštatovať, že mu bol uložený zákonný druh, ako aj výmera trestu, ktorá je v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sa prokurátor vyjadril, že zisťovanie, zhodnocovanie, existencie či neexistencie poľahčujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmavania dovolacím súdom. Prokurátor preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného v 2. rade odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Ku písomnému vyjadreniu prokurátora k dovolaniu obvineného v 2. rade, obvinený v 2. rade a ani jeho obhajca do konania nariadeného neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, písomnú repliku nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd v predmetnej trestnej veci zistil, že v prípade dovolania obvineného B. Z. je zrejmé, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V prvom rade je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti už právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené len k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je taktiež prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Jednotlivé dovolacie dôvody, ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú zákonom dané taxatívne, teda formou uzavretého výpočtu, pričom z hľadiska obsahu, dôvody dovolania (§ 371 ods. 1 písm. a/ až n/ Tr. por.), v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie. Dôvody dovolania sú teda užšie a striktne obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota, nezakladala sa ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie teda nemožno poňmať ako „ďalšie odvolanie“.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Judikatura dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle vyššie citovaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poňma ako súbor viacerých procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pri reakcii na uplatnenie obhajovacích práv obvineným a obhajcom (pozri R 7/2011). Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium

trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože relevantným dovolacím dôvodom v zmysle tohto ustanovenia nie je akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len také porušenie tohto práva, ktoré z hľadiska následkov, dopadov porušenia na priebeh a výsledok konania, treba pokladať za zásadné porušenie práva.

Podľa § 241 ods. 2 Trestného poriadku, ak samosudca dôjde k záveru, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona treba posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posudzuje obžaloba, oboznámi s touto skutočnosťou osoby, ktorým sa doručuje rovnopis obžaloby a prokurátora.

Podľa § 244 ods. 2 Trestného poriadku, ak súd dôjde k záveru, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pri správnom použití zákona treba posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, ako ho posudzuje obžaloba, oboznámi s touto skutočnosťou osoby, ktorým sa doručuje rovnopis obžaloby a prokurátora, a vyzve obvineného a prokurátora, aby písomne oznámili súdu a sebe navzájom návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré dosiaľ nenavrhli. Zároveň ich upozorní na ustanovenie § 252 ods. 2 až 5.

Podľa § 322 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemôže sám uznať obžalovaného za vinného z ťažšieho trestného činu, než z akého ho mohol v napadnutom rozsudku uznať za vinného súd prvého stupňa.

Pokiaľ obvinený v 2. rade v dovolaní namietol, že odvolací súd ho „bez meškania neoboznámil“ so zmenou právnej kvalifikácie skutku jemu kladeného za vinu na prečin krádeže formou spolupáchateľstva (§ 20 a § 212 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona) zo zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva (§ 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona), tak táto námietka nie je opodstatnená. Pokiaľ obvinený v 2. rade poukazoval na ustanovenie § 241 ods. 2 Trestného poriadku (§ 244 ods. 2 Trestného zákona) zaradené systematicky do Tretej časti, Druhej Hlavy Trestného poriadku označenej ako „Preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby“, tak povinnosť oboznámiť strany so zmenou právnej kvalifikácie v porovnaní s obžalobou, sa vzťahuje na konanie pred súdom prvého stupňa bezprostredne po podaní obžaloby, a nie je zákonom uložená odvolaciemu súdu. Odvolací súd dodržal v napadnutom rozsudku ustanovenie § 322 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, keď obvineného v 2. rade neuznal za vinného z ťažšieho trestného činu, pretože ho uznal za vinného z prečinu krádeže v spolupáchateľstve s nižšou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody (6 mesiacov až 3 roky) v porovnaní so zločinom lúpeže v spolupáchateľstve s vyššou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody (3 roky až 8 rokov). S ohľadom na procesné okolnosti tejto trestnej veci, dovolací súd mal z pohľadu materiálneho výkonu práv obhajoby za podstatné, že v priebehu základného trestného konania obvinený v 2. rade vedel, že je mu za vinu kladené aj „použitie násilia a bezprostrednej hrozby násilím“ ako odlišného zákonného znaku skutkových podstat zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a mohol sa k tomuto znaku a ku skutočnostiam v tejto súvislosti mu kladeným za vinu vyjadrovať, predkladať dôkazy a tak uplatňovať práva slúžiace účelu jeho obhajoby. V konečnom dôsledku obvinený v 2. rade nebol odsúdený za spáchanie zločinu lúpeže, práve pre nepreukázanie naplnenia znaku „použitia násilia“ za účelom zmocnenia sa kabelky poškodeného (viď strana 27 písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku krajského súdu). Inak povedané, z hľadiska výkonu práv obhajoby obvineným v 2. rade, po zmene právnej kvalifikácie odvolacím súdom nepribudla žiadna nová, dovtedy pre neho neznáma relevantná skutková okolnosť mu kladená za vinu, ku ktorej by nemohol uplatňovať práva slúžiace účelu jeho obhajoby.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin,

alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozsudku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007-II, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho.

Pokiaľ obvinený v 2. rade namietol, že ak by mu za vinu bol kladený skutok správne právne kvalifikovaný už pri podaní obžaloby, tak by bol zrealizoval vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, v dôsledku čoho by mu mohla byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznanie a úprimné oľutovanie trestného činu), najvyšší súd má za to, že uvedenú námietku nemožno podriaďiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Argumentáciu obvineného v 2. rade dovolací súd neakceptuje (odmieta ju ako hypotetickú) a zároveň zdôrazňuje, že vyššie citovaný dovolací dôvod umožňuje namietat právne námietky proti definitívnej, konečnej právnej kvalifikácii skutku, proti ktorej však obvinený v 2. rade neuvádza žiadne námietky. Dovolací súd podotýka, že právna kvalifikácia sa v priebehu trestného konania môže meniť, pretože sa ustáľuje na podklade dôkazov vykonaných pred súdom, pričom v rámci konania pred súdom môžu pribudnúť nové dôkazy, môže sa zmeniť výpovedná hodnota alebo obsah dôkazov (napr. v dôsledku zmeny výpovede) alebo niektoré dôkazy môžu úplne odpadnúť (napr. pre ich nezákonnosť). Záverom dovolací súd konštatuje, že aj v trestnej veci obvineného v 2. rade platí, že v dovolacom konaní už nemôže súd skúmať, či je daná alebo nie je daná určitá poľahčujúca okolnosť, v danom prípade poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (viď R 18/2015).

Vzhľadom na to, že obvinený v 2. rade námietkami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody, ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.